

hvor nogen, som den i øvrigt har Indflydelse paa, vil søge Valg til Folketinget. Jeg vil saaledes erindre om Grundlovens § 56, i hvilken der siges: „Embedsmænd, som vælges til Rigsdagen, behøve ikke Regeringens Tilladelse til at modtage Valget“. Denne Passus siger jo udtrykkelig ikke alene, at Regeringen ingen Ret har, men den forbyder Regeringen at forsøge at lægge Tryk paa nogen, der agter at lade sig indvælge i Rigsdagen, og dette gælder jo ogsaa for Folketingets Vedkommende. Nu ville maaske Medlemmer af dette Ting, der ved en Lejlighed hørte, at den ærede Minister for offentlige Arbejder udtalte sig om Sagen, navnlig ved den Lejlighed, hvor han sagde, at det var af Hensyn til vedkommende Pakmesters Kone og Børn, maaske tænke: Ja, men det er dog ikke saa galt; efter hvad Ministeren sagde den Dag, har Pakmester Pedersen dog den Udvej, hvis han endelig vil bevare sin Valgbarhed til Folketinget, at tage sin Afsked fra de danske Statsbaner, saa er han jo uden for Ministerens Rækkevidde, saa har han jo sin Valgbarhed; det er altsaa for ham kun et Erhvervspørgsmaal. Men heller ikke dette gælder i nærværende Tilfælde, *det gør ikke Ministerens Optræden bedre.* Thi med den Fiffighed, der karakteriserer den højtærede Minister for offentlige Arbejder, har han selv sørget for, at man ikke skal kunne tænke sig denne Udvej eller denne Form for Ministerens Handlemaade, idet Statsbanernes Funktionærer ved et Cirkulære eller Dagsbefaling — saa vidt jeg ved af 14de Februar d. A. — som er udgaaet fra Statsbaneledelsen, ere gjorte opmærksomme paa, at de ikke saadan kunne tage deres Afsked. Cirkulæret siger udtrykkelig, at de kunne *faa* deres Afsked, men de have ingen Adgang til at *forlange* deres Afsked. Her er Stillingen altsaa den, at Ministeren hævder, at han, naar han synes det, kan tilintetgøre Statsbanefunktionærernes Valgbarhed; og det er ikke saa, at de kunne unddrage sig dette Ministerens Forbud, naar Ministeren udtrykkelig siger: Det skulle I komme til at føle, for I kunne ikke tage eders Afsked, og det er jo ikke sikkert, at jeg bevilger eder eders Afsked, selv om I søgte derom. Det lader sig herefter slet ikke bestride, at det Skridt, den højtærede Minister har foretaget over for nævnte Pakmester Pedersen, er et Skridt, der er i Strid med Valglovens Bestemmelser om Valgbarhed til Folketinget; det er endvidere i Strid med Grundlovens Bestemmelser, eftersom § 56 jo udtrykkelig forbyder Regeringen at

gribe ind i saadanne Spørgsmaal. Derfor mener, som sagt, jeg og den Gruppe, jeg tilhører, at der bør protesteres og protesteres energisk imod den, om jeg maa sige, provisoriske Fremgangsmaade, som Ministeren for offentlige Arbejder her har indladt sig paa.

Men ud over dette at protestere frister Sagen i sit Forløb til at gøre nogle yderligere Bemærkninger. Det er jo en almindelig Regel, at over for Børn, som have faa Dyder, føler man sig forpligtet til dog at fremdrage de faa Dyder, de have. Nu er det jo saa, at der i Vælgerbefolkningen her i Landet er en almindelig Opfattelse af, at den Regering, vi have, ikke har saa mange Dyder, og *jeg* hører til dem, som have denne Opfattelse. Men nu har jo den høje Regering selv ved en Lejlighed, der tidt nok er berørt her i dette Ting, proklameret som sit Program som en af sine første Dyder, at den vil administrere, at den i særlig Grad vil kaste sin Iver over paa dette at administrere, og vel sagtens administrere særlig godt. Den Sag, som vi her fremdrage, frister til at anstille nogle Betragtninger over den Administration, som den høje Regering, og da i dette Tilfælde den højtærede Minister for offentlige Arbejder, viser sig at lægge for Dagen. Men om de Skridt, som den højtærede Minister rent administrativt har foretaget, maa det siges, at der er flere Punkter i Sagens Forløb, som se ret mærkelige ud. Jeg vil saaledes berøre, at det ser ganske mærkeligt ud, at den højtærede Minister har erklæret her i dette Ting ganske højtideligt, at Statsbaneadministrationen befinder sig i den meget vanskelige Stilling, den Kalamitet, ikke at kunne undvære en Pakmester i Halvdelen af Aaret, naar Rigsdagen er samlet, det kan Statsbane-driften ikke. Det har sikkerlig forbløffet mange, at Statsadministrationen sidder saaledes i det, at den maa gribe til saa vidtgaaende Skridt som at gøre Indgreb i Befolkningens Rettigheder, naar blot der er Udsigt til at komme til at undvære en Pakmester i et halvt Aar. Det er just ikke egnet til at bibringe Folk den Opfattelse, at Administrationen skulde være den højtærede Regerings stærke Side, naar den sidder saa svagt i det, hvad Statsbaneadministrationen angaar. — Der er et andet Spørgsmaal, som man i nogen Grad har Grund til at rejse, naar man har beskæftiget sig lidt med denne Sag, og det er dette: Mon virkelig den højtærede Minister for offentlige Arbejder til Bunds kender Forretningsgangen i saadanne Tilfælde,